

“விதஷேம்” வ்யவிதஷேம்னு இரூக்கின்றது. “யாவதர்த்தம்வஹை நாமதே
ஸப்த: ததே அர்த்த ஸம்பவத:” நாமதஷேத்தினால் அர்த்தம்
தரெரிஞ்சுகிறோம். மனசால தான் இந்த்ரியம் வர்த்திக்கிறது விவஹாரமா
இரூக்கு.

“தத்ர இதம் இந்த்ரியார்த்த ஸந்நிதர்ஸாது உத்பத்யாம் ரூபம் இதி ஏவா
ரஸம் இதி ஏவா ரூபரஸ ஸப்தாஷா விஷயநாம் ஆதயேம் விஷயநாமதே”
ரூபரஸ ஸப்தத்த எப்படி சொல்றா விஷய நாமதஷேமா சொல்றா. ரூபம்
என்பது கண்ணுக்கு சம்பந்தப்பட்ட விஷயம், ரஸம் என்பது நாக்குக்கு
விஷயம், ஸப்தம் என்பது காதுக்கு விஷயமானதுனு சொல்றா.

“விஷய நாமதயேம் தனோ வ்யவிதஸ்யம் ஞானம் ரூபம் இதி ஜானீதே ரஸ
இதி ஜானீதே நாமதே ஸப்தனோ வ்யவிதிஸ்யமானது” வ்யவிதஸ்யம்
ஞானம் என்பது ரூபம் தரெரிஞ்சுகிறது. ஸஸப்த்வ்யவதஸேம் எது
அஸஸப்த்வ்யவதஸேம் எது ரூபம் தரெரிஞ்சுகிறது ஞானம்.

“ஸாமஸூரா ஸூத: யஜூஸூத ஸூர: நாமதயேம் யஜூஸ்ய ஸ்வரூப:
ப்ரஸூம் விவதே ” கடா பாவ: சொல்லும்போது ஸப்தஸ்வரூபமா
இரூக்கு. இது அப்வியவதஸேயம். “எது வ்யவிதம் அனுப்ரயக்தே
ஸப்தார்த்த ஸந்நிதர்ஸ ஸம்பந்தே அர்த்தத் ஞானம் தது நாமதே ஸப்தனோ

வ்யவிதிஸ்யதே” அபிவ்யவதஸ்யம் என்பது விஷ்வேஷமா சௌல்ல
வணேபியது இல்லலை, வ்யவதஸ்யம் என்பது விஷ்வேஷமா சௌல்லனும்
அது ப்ரத்யக்ஷம். “இதி யதாதோ ஸத அர்தோ விஷியந்தே ததா யதா
ஸது பஹிஸ்ய அர்த்தத்ஞானாது விஷிஷ்யதே ததார்த்த விஞ்ஞானம்
தாத்ரஹிபேவதி அஜா அப்ரதீயமான விவஹார: தஸ்மாது நயேஸ்ய
அர்த்தஸ்ய ஸஞ்ஞா ஸப்தனோ இதிஹரன யுக்தனோ நிர்துஸ்யதே ரஹிபம்
இதி ஞானம் இதி தததேது அர்துத்ஞானாம் காலே ஸனா ஸமாக்ய ஸப்ததா
யா ப்ரீயதே விவஹார காலதே வ்யாக்ரீயதே தஸ்மாது அஸப்தம்
விவத்ஞானம் இந்த்ரியார்த்த ஸந்நிதர்ஸனே அஸப்தம் அர்த்தஞானம் ”
அர்த்தத்ஞானத்தில் விஷ்வேஷம் இல்லலை. எது இருக்கோ அத அப்யயே
விவரிகிறது தான் விவஹாரம். இதிஹரனம் என்றால் என்றுனு அர்த்தம்.

“பீஸ்யே ஹரிஜயா ஊமனோ ஊஸ்யமனோம் ஸம்ஸ்க்ருதலா ஸங்கமனா:
ஸம்ஸ்க்ருதம் ஸந்நிதர்ஸ்யந்தே இந்த்ரியார்த்த ஸந்நிதர்ஸனோ உதகம்
இதி தஸ்ஸாத் ப்ரத்யக்ஷம் பலதே ” நல்ல வயிலில் கானல் நீர் தரெரிவது
போல. விவஹார ஞானத்த விவரிக்க முடியுமா. கானல் நீர் எடுக்க
முடியுமா அது போல தான் அவ்யவிதிஸ்யஞானம் சௌல்லனோம்.

“எது அகஸ்மின் ஸ்தது வ்யவஜாரி” வ்யவஜாரிதனம் என்றால் ஆடும் மனுஷாலா நினைப்பது, மனுஷாலா வறே எதாவதா நினைப்பது. எல்லா ஞானமும் என்ன விவஷாயாத்மகம் சொல்றா.

“தூரா ஸதுஸ்சா அயம் அர்த்தம் பஸ்யன்னே பாவபாயரேதி பம இதிவா” இந்த்ரியார்த்த ஸந்நிதர்ஸதோத்பன்னம், அவ்யவிஜாரி, அப்வ்யவதஷேம் விவஷாயாத்மகம் ஞானம் சொல்றோம். தூரே என்றால் ஒரு அர்த்தத்தை பார்த்தாச்சு அது ஆடா, மாடா, மனுஷாலனு. இந்த்ரிய அர்த்ததுல ஒன்னும் புரியல என்றால் அது வ்யவிஜாரமற்ற ஞானம், அது தான் ப்ரத்யக்ஷம் என்றும் சொல்றோம்.

“அஜா யது அந்தவ்யம் ஆத்மன: ஸந்நிதர்ஸ: எவா அநந்தாரகம் ஞானம்” ஆத்ம ஸந்நிதர்ஸத்தினால் மட்டும் அநந்தார ஞானம் நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. கண்ணால பார்ப்பத மட்டும் வதைது அர்த்தம் தரெரிந்துக் கொள்ள முடியாது. “யதா இந்த்ரியனோ உபலபத்வம் மனஸனோ உபலப்யதே ஏவம் இந்த்ரியனோ அவதாரா அனதாரயன்னு மனஸா அவதாரயதி யஸ்ச எதது” இந்த்ரியத்தினால் மனஸால தரெரியாததுனால் “விஷுஷோ வ்யவ்ர்த்தம் விஷுஷே மார்த்தம் ஸம்ஸ்யனோ ந பூர்வம் இதி” அதில் என்ன உள்ளது வறெறும்

ஸம்ஸ்யோன பூர்வம் இல்லாத்தால் ந பூர்வம் இதி. “ஸர்வத்ரா ப்ரத்யக்ஷ் விஷயே ஞாதூ இந்த்ரியனே விவஷாய:” தரெரிஞ்சுக்க கூடிய இந்த்ரியத்தினால் விவஷாயம் உள்ளதால் விவஹாரம் இரூக்குணு அர்த்தம்.

“உபஹாரநேத்ரியானாம் அணுவிவஷாயா அபாவாதூ” இந்த்ரியம் இல்லனா அணுவிவஷாயம் இல்லை. உபஹாரநேத்ரியனா இந்த்ரியம் லயிச்சுடுத்துணு அர்த்தம். “ஆத்மா அணுஸோத் ஸுக ப்ரத்யக்ஷ் லக்ஷணம் தத்தவ்யம்” ஆத்மாவில் ஸுகம், துக்கம் இரண்டும் உண்டூ.

“அநிந்த்ரியார்த்த ஸந்நிதர்ஸனம் ஹி ததுதி” ஆத்மா என்றால் என்ன புத்தி என்றால் என்ன என்று விவரிக்கிரது தான். ஆத்மாவோட ஸ்வரூபம் எது ஸரிரமும், ஜீவனும் தான். ஞானம் என்பது புத்தி சார்ந்தது. உபாதிகம், ஓளபாதிகம் தரெரிஞ்சுகிறோம்.

“ஆத்மாதீஸு ஸுகதாதீஸு ப்ரத்யக்ஷ் லக்ஷணம் தவ்யம்” ஆத்மாவிலும் லக்ஷணத்திலும் எது ஸுகம் சொல்ல முடியுமா, ஸுகத்துக்கும் ஆத்மாவுக்கும் லக்ஷணம் சொல்ல முடியாதூ ஸுதில சொல்லலாம் ஆனால் அது வறே. இது இந்த்ரியார்த்த ஸந்நிதர்ஸனமாக இல்லை. வாக்ய பதேம் கிடயாதூ பீமஸாஸ்திரத்தில் என்று சொல்கின்றோம்.

மனுஷனால சொல்ல முடியாது என்பது இருக்கின்றதால் ஆத்மாவாக்கு லக்ஷணம் அப்படி இருக்கு. மனசுக்கு என்ன லக்ஷணம் ஞான உத்பத்தி.

“இந்த்ரியார்த்த ஸந்நிதர்ஸனம் ஹி ததிதி எது ஆத்மாதிஸு ஸுகதாதீஸு ப்ரதயக்ஷ லக்ஷணம் தவ்யம் இந்த்ரியஸ்ய வஹே ஸதஹோ மனஸ: இந்த்ரியார்த்த பதார்த்த:” இந்த்ரியத்தில் அர்த்தம் பரெரியது என்பதால் தான் மனசும் பரெரியதுனு நினைத்துக் கொண்டுள்ளோம். “இந்த்ரியபேயா ப்ரதஹ ஹஸே தர்மபதோத்” தர்மம் பதேத்தினால் தான் இந்த்ரியத்தில் அந்த அர்த்தம் பரெரியது இந்த அர்த்தம் பரெரியது என்ற பதேம் உள்ளது. எந்த ஸுகம் பரெரியது என்றால் அந்த நரேத்தில் எது நல்லதஹோ அதான் நல்ல ஸுகம். ஸுகம் ஆத்மாவஹோட விஷ்ஷே விஷ்யமா இருக்கதால் அழிவு என்பது இல்லஹை. இந்த்ரியத்தில் ஹஸே இருப்பதால் தர்மத்தில் பதேம் உள்ளது.

தர்மபதேம் என்றால் பசேவதில் தர்ம பதேம் இருக்கு, கஹேப்பதில் தர்ம பதேம் இருக்கு, பார்ப்பதில் தர்ம பதேம் இருக்கு. “தர்மபதோது பஹதியானி இந்த்ரியானி நியதவிஷ்யானி ஸுகுனானாம் ச ஏஸாம் இந்த்ரிய வதே பாவ:” எது ஸுகுனமா இருக்கு, எது இந்த்ரிய பாவமா

இருக்கு ரஸ பாவம் தரெயுறது, வெவ்வேறு பாவமும் தரெயுறது.

நிர்குனா என்றால் குணமே இல்லலை.

“மனஸஸ்தோ மனஸதபதோதிகம் ஸர்வ விஷயம் ச நாஸ ஸகுனஸ்ய

இந்த்ரிய பாவ:” ஸகுனத்தினால் இந்த்ரியத்தினால் மனச தரெஞ்சுக்க

முடியாது. மனசு அபௌதிகமா இருக்குனு சௌல்றா. பௌதிகம்

என்பது பஞ்ச பௌதங்களில் இருந்து உருவாகிறது. “ஸதி இந்த்ரியார்த்த

ஸந்நிதர்ஸே ஸந்நிதி அஸந்நிதாஸ்ய விகுபத்ஞானம் உத்பத்தி”